

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)
z 13. septembra 2005*

Vo veci T-72/04,

Sonja Hosman-Chevalier, úradníčka Komisie Európskych spoločenstiev, bydliskom v Bruseli, v zastúpení: J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier, E. Wouters a A. Sayagués Torres, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Currall a M. Velardo, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie z 29. októbra 2003, ktorým sa žalobkyni zamieta nárok na príspevok na expatriáciu upravený článkom 4 prílohy VII Služobného poriadku Európskych spoločenstiev, ako aj na ostatné príspevky s ním spojené,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(prvá komora),

v zložení: predseda komory J. D. Cooke, sudcovia R. García-Valdecasas
a V. Trstenjak,

tajomník: I. Natsinas, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. apríla 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Článok 69 Služobného poriadku Európskych spoločenstiev v znení platnom pre túto vec (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje, že príspevok na expatriáciu zodpovedá 16 % zo súčtu základného platu, príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa, na ktoré má úradník nárok.

- 2 Podľa článku 4 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku sa príspevok na expatriáciu vypláca vo výške 16 % z celkového základného platu, po pripočítaní príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa:

„a) úradníkom:

- ktorí nie sú a nikdy neboli štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa nachádza ich miesto výkonu práce,

a

- ktorí počas obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, nemali zvyčajné bydlisko alebo nevykonávali svoje hlavné zamestnanie na európskom území tohto štátu. Na účely tohto ustanovenia sa nebudú brať do úvahy okolnosti, vyplývajúce z práce vykonávanej pre iný štát alebo pre medzinárodnú organizáciu;

...“ [*neoficiálny preklad*]

- 3 Článok 5 ods. 1 prvý pododsek prílohy VII služobného poriadku stanovuje, že príspevok na usídlenie zodpovedajúci dvojmesačnému základnému platu v prípade úradníka, ktorý má nárok na príspevok na domácnosť, alebo jednomesačnému

základnému platu v ostatných prípadoch, sa vyplatí úradníkovi prijatému do trvalého služobného pomeru, ktorý splňa požiadavky na priznanie príspevku na expatriáciu alebo ktorý predloží dôkaz, že bol nútený zmeniť bydlisko, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku. Podľa článku 10 ods. 1 prvého pododseku prílohy VII služobného poriadku úradník, ktorý predloží dôkaz, že musí zmeniť svoje bydlisko, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku, má počas určeného obdobia nárok na diéty.

Skutkové okolnosti

- 4 Žalobkyňa, rakúska štátna príslušníčka, študovala a pracovala v Rakúsku do 14. mája 1995. Od 15. mája 1995 do 17. marca 1996 pracovala v Belgicku pre Verbindungsbüro des Landes Tyrol, kanceláriu zastúpenia spolkovej krajiny Tirolsko v Bruseli.
- 5 Od 18. marca 1996 do 15. novembra 2002 bola žalobkyňa členkou personálu stáleho zastúpenia Rakúskej republiky pri Európskej únii v Bruseli. V tomto postavení vykonávala svoju činnosť najprv pre Verbindungstelle der Bundesländer (ďalej len „VB“), úrad zastúpenia spolkových krajín a potom pre Österreichischer Gewerkschaftsbund (ďalej len „ÖGB“), rakúsku odborovú federáciu.
- 6 Dňa 16. novembra 2002 nastúpila žalobkyňa do služby na Komisii ako úradníčka. Obdobie piatich rokov uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážke prílohy VII služobného poriadku na účely nároku na príspevok na expatriáciu, nazývané „rozhodujúce obdobie“, bolo stanovené na 16. máj 1997 až 15. máj 2002.

- 7 Oznámením z 8. apríla 2003 generálne riaditeľstvo správy a personálu Komisie žalobkyňu informovalo, že jej nemôže byť priznaný nárok na príspevok na expatriáciu.
- 8 Dňa 7. júla 2003 podala žalobkyňa proti tomuto oznámeniu z 8. apríla 2003 sťažnosť na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku. Elektronickou poštou zo 14. augusta 2003 a faxom z 11. septembra 2003 zaslala dva dodatky k tejto sťažnosti.
- 9 Oznámením z 29. októbra 2003, s ktorým sa žalobkyňa oboznámila 3. novembra 2003, menovací orgán zamietol sťažnosť žalobkyne.
- 10 Z tohto rozhodnutia vyplýva, že príspevok na expatriáciu a s ním spojené príspevky boli žalobkyni zamietnuté hlavne z dôvodu, že zamestnania, ktoré vykonávala v Bruseli v rozhodujúcom období, sa nemôžu považovať za „prácu vykonávanú pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*] v zmysle výnimky uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku. Menovací orgán usúdil, že hoci VB pôsobil v priestoroch stáleho zastúpenia Rakúskej republiky, bol samostatným odlišným subjektom pochádzajúcim zo spolkových krajín, povereným hájiť záujmy týchto krajín a nie spolkového štátu. Pokiaľ ide o OGB, dokumenty, ktoré žalobkyňa poskytla, predovšetkým jej pracovná zmluva, neobsahujú žiadnu zmienku o akomkoľvek spojení s Rakúskou republikou, a preto ani prácu vykonávanú pre OGB nemožno postaviť na roveň práci vykonávanej pre tento štát.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 11 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. februára 2004 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 12 Dňa 10. júna 2004 Súd prvého stupňa na základe článku 47 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku rozhodol, že druhá výmena vyjadrení nie je nevyhnutná, pretože spis je dostatočne úplný na to, aby umožnil účastníkom konania uviesť ich dôvody a tvrdenia v priebehu ústnej časti konania, k čomu nemala žalobkyňa žiadne pripomienky.

- 13 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (prvá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Súd prvého stupňa vyzval žalobkyňu, aby predložila určité dokumenty. Žalobkyňa tejto žiadosti v stanovenej lehote vyhovelá.

- 14 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 5. apríla 2005. V priebehu tohto pojednávania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Súd prvého stupňa rozhodol vložiť do spisu vyjadrenie k žalobe a dupliku, ktoré Komisia podala vo veci T-83/03, Salazar Brier/Komisia. Účastníci konania boli vypočutí v súvislosti s týmito dokumentmi.

15 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil rozhodnutie z 29. októbra 2003, ktorým sa jej zamietá nárok na príspevok na expatriáciu a na príspevky s ním spojené,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

16 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
- zaviazal žalobkyňu, aby znášala svoje vlastné trovy konania.

O predmete sporu

17 Hoci návrhy žalobkyne smerujú k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 29. októbra 2003, ktorým sa zamietá jej sťažnosť zo 7. júla 2003 podaná na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku proti rozhodnutiu z 8. apríla 2003, v súlade s ustálenou judikatúrou bol touto žalobou na Súde prvého stupňa napadnutý akt s negatívnym účinkom, proti ktorému bola podaná sťažnosť (rozsudky Súdu prvého stupňa

z 9. júla 1997, Echauz Brigaldi a i./Komisia, T-156/95, Zb. VS s. I-A-171 a II-509, bod 23, a z 15. decembra 1999, Latino/Komisia, T-300/97, Zb. VS s. I-A-259 a II-1263, bod 30). Z toho vyplýva, že táto žaloba smeruje aj k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 8. apríla 2003, ktorým sa žalobkyňa zamieťa nárok na príspevok na expatriáciu, ako aj na ostatné príspevky s ním spojené.

Právny stav

- 18 Žalobkyňa uvádza na podporu žaloby tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod vychádza z nesprávneho posúdenia skutkového stavu. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku. Posledný, tretí žalobný dôvod vychádza z porušenia zásady rovnakého zaobchádzania.
- 19 Najprv je potrebné skúmať druhý žalobný dôvod vychádzajúci z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku.

O druhom žalobnom dôvode vychádzajúcom z porušenia článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku

Tvrdenia účastníkov konania

- 20 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď tvrdila, že prácu, ktorú žalobkyňa vykonávala pre VB a OGB na stálom zastúpení

Rakúskej republiky pri Európskej únii, nemožno kvalifikovať ako „prácu vykonávanú pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*] v zmysle výnimky uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku.

- 21 V prvom rade žalobkyňa uvádza, že Komisia nesprávne vyložila koncepciu štátu, ktorá bola vytvorená v článku 4 prílohy VII služobného poriadku. Tvrdí, že pracovala pre Rakúsku republiku nezávisle od toho, s akým orgánom mala zmluvný vzťah. Žalobkyňa pripomína, že služobný poriadok zavádza výnimku zo zohľadnenia rozhodujúceho obdobia, a to okolnosti vyplývajúce z „práce vykonávanej pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*]. Nezáleží teda na tom, či sa táto práca vykonáva pre ministerstvo alebo pre iný správny orgán, pretože rozhodujúcim prvkom je, že táto práca sa vykonáva pre iný štát. Podľa žalobkyne vzhľadom na to, že nielen Rakúska republika, ale aj Belgické kráľovstvo uznali, že žalobkyňa pracuje v technických a administratívnych službách stáleho zastúpenia Rakúskej republiky pri Európskej únii, Komisia nemôže prijať odlišné rozhodnutie.
- 22 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že téza Komisie, že stále zastúpenie Rakúskej republiky len poskytlo priestory dvom organizáciám — VB a OGB, ktoré sú úplne samostatné vo vzťahu k tomuto štátu — si protirečí s postojom Komisie, ktorý až doteraz zaujímala v súvislosti so službami poskytovanými stálym zastúpením. Všetkým členom personálu VB a OGB poskytlo stále zastúpenie Rakúskej republiky akreditáciu na belgických protokolárnych službách. VB plní úlohy, ktoré mu zverila Rakúska republika na základe svojej ústavy. OGB patrí k rakúskym sociálnym partnerom a zúčastňuje sa na tvorbe právnych predpisov štátu poskytovaním svojich stanovísk k legislatívnym návrhom alebo iným politickým projektom a z tohto dôvodu je jeho personál súčasťou stáleho zastúpenia a podlieha rakúskemu veľvyslancovi. Žalobkyňa z toho vyvodzuje, že práca vykonávaná pre VB a OGB na stálom zastúpení Rakúskej republiky sa mala považovať za „prácu vykonávanú pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*] v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

- 23 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod musí byť zamietnutý, pretože obdobia práce vykonávanej v službách VB a OGB nemožno považovať za obdobia „práce vykonávanej pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*] na účely výnimky podľa článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku.
- 24 Podľa Komisie sa výraz „práca vykonávaná pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*] musí vykladať nezávisle od rôznych vnútroštátnych právnych predpisov, aby sa zabránilo rozporom, ako to údajne Súdny dvor vyslovil v rozsudku z 31. mája 2001, D a Švédsko/Rada (C-122/99 P a C-125/99 P, Zb. s. I-4319, bod 11). Takýto prístup je potrebný najmä na to, aby sa zabránilo rozdielnemu zaobchádzaniu, ku ktorému by mohlo dôjsť medzi osobami v službe tej istej inštitúcie, ak by sa tento pojem mal chápať ako odkaz na rôzne vnútroštátne právne predpisy. Údajne ponúkaný prísny výklad je podľa nej v súlade s *ratio legis* článku 4 prílohy VII služobného poriadku. Naopak výklad žalobkyne údajne vedie k tomu, že štátom sú všetky verejné alebo súkromné subjekty, ktorým ústredná vláda zverila vnútorné právomoci, čo nebolo úmyslom zákonodarcu Spoločenstva. Zákonodarca použil pojem „štát“, hoci v tom čase už existovali štáty s federatívnou štruktúrou, čo podľa Komisie znamená, že ak zákonodarca chcel rozšíriť tento pojem a zahrnúť do predmetného ustanovenia politické podcelky alebo územné jednotky, urobil by to tak výslovne.
- 25 Pokiaľ ide o prácu vykonávanú pre VB, Komisia zdôrazňuje, že hoci je pravdou, že rakúske spolkové krajiny majú široké vlastné právomoci, ktoré im zverila priamo ústava, neznamená to, že sú štátmi v zmysle výnimky uvedenej v článku 4 prílohy VII služobného poriadku. Podľa Komisie sa môžu za prácu vykonávanú pre iný štát považovať len služby poskytované orgánom, ktorého činnosť má účinky na celom území štátu. To nie je prípad spolkových krajín, ktorých povolaním je vykonávať svoje právomoci na svojom území a v každom prípade len v záujme svojho územia. Navyše žalobkyňa nemôže zo skutočnosti, že počas svojich služieb na VB mala diplomatický status, vyvodiť štátny charakter tejto organizácie. Nemala skutočný diplomatický status, ale len status administratívneho a technického personálu a okrem toho ani netvrdí, že mala diplomatický status v zmysle Viedenského

dohovoru o diplomatických stykoch z 18. apríla 1961, ale len to, že mala určité výhody spojené s týmto statusom.

- 26 Pokiaľ ide o prácu vykonávanú v službách OGB, Komisia usudzuje, že táto organizácia zastupuje výlučne súkromné záujmy.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 27 Podľa ustálenej judikatúry je dôvodom existencie príspevku na expatriáciu kompenzácia osobitných nákladov a nevýhod vyplývajúcich zo stáleho výkonu služby v štáte, s ktorým si úradník nevytvoril trvalé putá pred nástupom do služby (rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. marca 1993, Vardakas/Komisia, T-4/92, Zb. s. II-357, bod 39; zo 14. decembra 1995, Diamantaras/Komisia, T-72/94, Zb. VS s. I-A-285 a II-865, bod 48, a z 28. septembra 1999, J/Komisia, T-28/98, Zb. VS s. I-A-185 a II-973, bod 32). Na to, aby sa takéto trvalé putá mohli vytvoriť a spôsobiť tak, že úradník stratí nárok na príspevok na expatriáciu, zákonodarca vyžaduje, aby úradník mal zvyčajné bydlisko alebo vykonával svoje hlavné zamestnanie počas obdobia piatich rokov v štáte miesta výkonu jeho práce (rozsudok Diamantaras/Komisia, už citovaný, bod 48).

- 28 Je potrebné tiež pripomenúť, že v prospech úradníkov, ktorí počas rozhodujúceho obdobia piatich rokov, ktoré sa skončilo šesť mesiacov pred ich nástupom do služby, vykonávali prácu pre iný členský štát alebo medzinárodnú organizáciu, článok 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku obsahuje výnimku. Dôvodom existencie tejto výnimky je skutočnosť, že za takýchto podmienok nemožno usúdiť, že si títo úradníci vytvorili trvalé putá k štátu miesta výkonu práce z dôvodu dočasného charakteru ich preloženia do tohto štátu (rozsudky Súdneho dvora z 15. januára 1981, Vutera/Komisia, 1322/79, Zb. s. 127, bod 8, a z 2. mája 1985, De Angelis/Komisia, 246/83, Zb. s. 1253, bod 13).

- 29 Otázka, ktorú treba vyriešiť, spočíva v určení, či prácu, ktorú žalobkyňa vykonávala na stálom zastúpení Rakúskej republiky pri Európskej únii v Bruseli počas rozhodujúceho obdobia treba považovať tak, ako tvrdí žalobkyňa, za prácu vykonávanú pre štát v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku. Pojem štát uvedený v tomto článku sa vzťahuje len na štát ako právnickú osobu a jednotný subjekt medzinárodného práva a na jeho vládne orgány.
- 30 Nie je sporné, že práca vykonávaná pre také organizácie ako stále zastúpenie členského štátu pri Európskej únii alebo veľvyslanectvá štátu sa považuje za prácu vykonávanú pre štát v zmysle článku 4 prílohy VII služobného poriadku.
- 31 V tomto prípade zo spisu vyplýva, že žalobkyňa pracovala na stálom zastúpení Rakúskej republiky pri Európskej únii v Bruseli ako členka personálu tohto zastúpenia, a to počas celého rozhodujúceho obdobia v trvaní od 16. mája 1997 do 15. mája 2002.
- 32 Osvedčenie stáleho zastúpenia Rakúskej republiky pri Európskej únii zo 7. augusta 2002 potvrdzuje, že žalobkyňa „bola od 18. marca 1996 členkou technického a administratívneho personálu stáleho zastúpenia [Rakúskej] republiky pri Európskej únii“, teda počas celého rozhodujúceho obdobia.
- 33 List stáleho zastúpenia Rakúskej republiky zaslaný na Ministère des Affaires étrangères, du Commerce et de la Coopération au développement du Royaume de Belgique [Ministerstvo zahraničných vecí, obchodu a rozvojovej spolupráce Belgického kráľovstva] z 9. marca 1996 potvrdzuje, že toto stále zastúpenie požiadalo v mene žalobkyne belgické orgány o vydanie osobitného preukazu totožnosti z dôvodu, že 18. marca 1996 začala pracovať na tomto stálom zastúpení. Podobne list belgického ministerstva zahraničných vecí z 26. apríla 1996 potvrdzuje skutočnosť, že belgické orgány doručili stálemu zastúpeniu Rakúskej republiky

osobitný preukaz totožnosti vydaný na meno žalobkyne. K tomuto listu bola pripojená kópia predmetného preukazu totožnosti, vydaného 16. apríla 1996 s platnosťou do 16. apríla 2000, na ktorom je výslovne uvedené, že žalobkyňa je členkou administratívneho a technického personálu stáleho zastúpenia Rakúskej republiky. Z osobitných preukazov totožnosti, ktoré boli potom udelené žalobkyni, vyplýva, že platnosť uvedeného preukazu bola predĺžená do 16. apríla 2003.

- 34 List stáleho zastúpenia Rakúskej republiky doručený belgickým orgánom 21. januára 2003 potvrdzuje, že toto zastúpenie oznámilo belgickému ministerstvu zahraničných vecí, že „[žalobkyňa], členka administratívneho a technického personálu stáleho zastúpenia, definitívne odišla zo stáleho zastúpenia“ a že z tohto dôvodu bol vrátený osobitný preukaz totožnosti dotknutej osoby.
- 35 Napokon, žalobkyňa ako členka administratívneho a technického personálu stáleho zastúpenia Rakúskej republiky podala 7. augusta 1997 belgickým orgánom žiadosť o oslobodenie od dane z pridanej hodnoty (DPH) z kúpy určitých tovarov a služieb určených na jej osobné použitie. Obdobne list finančnej správy spoločenstva regiónu Brusel — Hlavné mesto uvádza, že žalobkyňa bola oslobodená od miestnych daní z nehnuteľností za rok 1997, keďže sa na ňu vzťahoval Viedenský dohovor o diplomatických stykoch z 18. apríla 1961.
- 36 Z uvedených okolností teda jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa bola členkou personálu stáleho zastúpenia Rakúskej republiky, že hierarchicky podliehala veľvyslancovi, stálemu zástupcovi Rakúskej republiky pri Európskej únii, a že jej status bol rovnaký ako status iných úradníkov pôsobiacich na uvedenom stálom zastúpení. Preto prácu, ktorú žalobkyňa vykonávala pre stále zastúpenie Rakúskej republiky počas celého rozhodujúceho obdobia, treba považovať za prácu vykonávanú pre tento štát.

- 37 Tvrdenia Komisie, že hoci žalobkyňa pracovala na tomto stálom zastúpení, nepracovala pre Rakúsku republiku, pretože vykonávala prácu pre VB a OBG — organizácie, ktorých úlohou je obrana záujmov spolkových krajín a odborov a nie záujmov štátu, nemôžu uvedený záver spochybníť.
- 38 Komisia na podporu svojej tézy rozvíja súbor tvrdení založených na účinkoch a rozsahu právomocí rakúskych spolkových krajín, ako aj právomocí VB a OBG, a o ich vzťahoch so štátom na základe rakúskeho vnútroštátneho práva.
- 39 Túto tézu Komisie nemožno prijať.
- 40 Opiera sa totiž, ako to práve bolo spomenuté, o prvky vychádzajúce z rakúskeho vnútroštátneho práva a z tohto dôvodu je v protiklade s požiadavkami jednotného uplatňovania práva Spoločenstva a zásady rovnosti, z ktorých vyplýva, že text ustanovenia práva Spoločenstva neobsahujúceho žiadny výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť zmysel a rozsah takéhoto ustanovenia musí mať za normálnych podmienok v celom Spoločenstve samostatný a jednotný výklad, ktorý treba hľadať s prihliadnutím na kontext ustanovenia a cieľ sledovaný predmetnou právnou úpravou. Ak výslovný odkaz chýba, uplatnenie práva Spoločenstva si predsa len môže v prípade potreby vyžadovať použitie práva členských štátov, pokiaľ sudca Spoločenstva nemá možnosť nájsť v práve Spoločenstva alebo vo všeobecných zásadách práva Spoločenstva prvky, ktoré by mu umožnili samostatným výkladom spresniť obsah a rozsah (rozsudok Súdneho dvora z 18. januára 1984, Ekro, 327/82, Zb. s. 107, bod 11; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Díaz García/Parlament, T-43/90, Zb. s. II-2619, bod 36; z 28. januára 1999, D/Rada, T-264/97, Zb.VS s. I-A-1 a II-1, body 26 a 27, potvrdený rozsudkom D a Švédsko/Rada, už citovaným). V tomto prípade odkaz na rakúske právo nie je potrebný, pretože sa nepopiera, že stále zastúpenie členského štátu pri Európskej únii je súčasťou orgánov štátu v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku.

41 Okrem toho, uvedenej téze protirečí aj postoj samotnej Komisie v tejto veci, keď tvrdí, že spojenie „práca vykonávaná pre iný štát“ [*neoficiálny preklad*] sa musí vykladať nezávisle od rôznych vnútroštátnych právnych predpisov, aby sa zabránilo rozporom, ako to Súdny dvor vyslovil v bode 11 už citovaného rozsudku D a Švédsko/Rada. Táto téza ďalej priamo protirečí postoj, ktorý Komisia sama vyjadrila v rovnakom čase v iných veciach predložených Súdu prvého stupňa, týkajúcich sa rovnakej otázky ako otázka nastolená v tejto veci. Vo veci T-83/03, Salazar Brier/Komisia, táto inštitúcia vo svojej duplike podanej 30. septembra 2003 pevne tvrdila, že organizácie typu stálych zastúpení pri Európskej únii sú zahrnuté do pojmu „štát“ uvedeného v článku 4 prílohy VII služobného poriadku a že toto tvrdenie platí bez ohľadu na to, aké osobitné funkcie plní osoba v týchto organizáciách. Uvádzala totiž, že osobitné a zvláštne funkcie vykonávané úradníkom pracujúcim pre stále zastúpenie nie je potrebné analyzovať, keďže skutočnosť, že úradník vykonával činnosť pre túto organizáciu, a skutočnosť, že táto organizácia je zahrnutá do koncepcie „štátu“ v zmysle výnimky uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. a) druhej zarážky prílohy VII služobného poriadku, postačujú na to, aby sa toto ustanovenie stalo uplatniteľným.

42 Preto ak osoba vykonáva svoje zamestnanie pre organizáciu, ktorá je súčasťou štátu v citovanom zmysle, ako napríklad pre stále zastúpenie, stačí to na to, aby sa na ňu úplne vzťahovala výnimka uvedená v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku bez ohľadu na to, aké osobitné a zvláštne funkcie v tejto organizácii vykonáva. Ak by tomu bolo inak, bolo by potrebné obrátiť sa na detailnú analýzu vykonávaných úloh a funkcií z pohľadu vnútroštátneho práva, čo by bolo v rozpore s vyššie uvedenými požiadavkami. To platí o to viac, že každý členský štát má výlučnú právomoc organizovať svoje služby tak, ako to považuje za najvhodnejšie, a určiť tak úlohy a funkcie, ktoré zverí svojim úradníkom a zamestnancom.

43 Zo všetkého predchádzajúceho vyplýva, a to bez toho, aby bolo potrebné skúmať tvrdenia Komisie založené na ustanoveniach rakúskeho vnútroštátneho práva, že prácu, ktorú žalobkyňa vykonávala pre stále zastúpenie Rakúskej republiky počas rozhodujúceho obdobia, treba považovať za prácu vykonávanú pre štát v zmysle

článku 4 prílohy VII služobného poriadku. Preto treba v súlade s týmto ustanovením tieto roky neutralizovať a nezohľadniť. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa pracovala na stálom zastúpení Rakúskej republiky od 18. marca 1996 a počas celého rozhodujúceho obdobia, za uvedené päťročné rozhodujúce obdobie sa musí považovať obdobie od 18. marca 1991 do 17. marca 1996.

44 V tejto súvislosti však stačí konštatovať, že žalobkyňa pred 15. májom 1995, kedy sa premiestnila do Bruselu kvôli práci pre kanceláriu zastúpenia spolkovej krajiny Tirolsko, nemala v Belgicku ani bydlisko, ani tam nevykonávala žiadne zamestnanie. Žalobkyňa preto vzhľadom na to, že počas obdobia piatich rokov uvedeného v článku 4 prílohy VII služobného poriadku nemala v Bruseli zvyčajné bydlisko, spĺňa podmienky podľa tohto ustanovenia na vznik nároku na príspevok na expatriáciu.

45 Z predchádzajúceho vyplýva, že Komisia nekonala správne, keď odmietla neutralizovať obdobie, počas ktorého žalobkyňa pracovala na stálom zastúpení Rakúskej republiky a v dôsledku toho usúdila, že žalobkyňa nespĺňa podmienky priznania príspevku na expatriáciu uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII služobného poriadku.

46 Treba teda vyhovieť druhému žalobnému dôvodu vychádzajúcemu z porušenia článku 4 prílohy VII služobného poriadku.

47 V dôsledku toho bez nutnosti rozhodnúť o ostatných žalobných dôvodoch je potrebné žalobu vyhlásiť za dôvodnú a zrušiť napadnuté rozhodnutia v časti, v ktorej žalobkyňa zamietajú nárok na príspevok na expatriáciu.

O príspevkoch spojených s príspevkom na expatriáciu

Tvrdenia účastníkov konania

- 48 Žalobkyňa uvádza, že ak sa jej uzná nárok na príspevok na expatriáciu, žiada o uplatnenie judikatúry pochádzajúcej z rozsudku Súdneho dvora z 28. mája 1998, Komisia/Lozano Palacios (C-62/97 P, Zb. s. I-3273), na základe ktorej jej automaticky vzniká nárok na diéty a na príspevok na usídlenie.
- 49 Komisia tvrdí, že uvedená judikatúra sa v tejto veci nemôže uplatniť, pretože žalobkyňa nemá nárok na príspevok na expatriáciu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 50 Súd prvého stupňa uvádza, že podľa článku 5 ods. 1 prvého pododseku prílohy VII služobného poriadku sa príspevok na usídlenie zodpovedajúci dvojmesačnému základnému platu v prípade úradníka, ktorý má nárok na príspevok na domácnosť, alebo jednomesačnému základnému platu v ostatných prípadoch, vypláti úradníkovi, ktorý spĺňa jednu z týchto alternatívnych podmienok: buď splniť podmienky na vznik nároku na príspevok na expatriáciu, alebo predložiť dôkaz, že bol nútený zmeniť bydlisko, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 1996, Lozano Palacios/Komisia, T-33/95, Zb. VS s. I-A-575 a II-1535, body 57 a 58, potvrdený Súdny dvorom v odvolacom konaní rozsudkom Komisia/Lozano Palacios, už citovaným, body 20 až 22).

- 51 Keďže úradník, ktorý spĺňa podmienky na vznik nároku na príspevok na expatriáciu, má nárok aj na príspevok na usídlenie zavedený článkom 5 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku, treba usúdiť, že žalobkyňa má nárok na tento príspevok na usídlenie.
- 52 Pokiaľ ide o diéty, je potrebné poukázať na to, že tieto diéty nie sú spojené s príspevkom na expatriáciu a že sa poskytujú v súlade s článkom 10 ods. 1 prílohy VII služobného poriadku len vtedy, ak úradník predloží dôkaz, že musí zmeniť svoje bydlisko, aby splnil požiadavky článku 20 služobného poriadku. Keďže žalobkyňa nepožiadala o priznanie nároku na tieto diéty pri podaní svojej administratívnej sťažnosti, je potrebné vysloviť, že žalobný návrh smerujúci k priznaniu nároku na diéty je neprípustný.
- 53 Z predchádzajúceho vyplýva, že je potrebné zrušiť napadnuté rozhodnutia aj v časti, v ktorej zamietajú žalobkyňu nárok na príspevok na usídlenie.

O trovách

- 54 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu všetkých trov konania v súlade s návrhom, ktorý v tomto zmysle podala žalobkyňa.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutia z 8. apríla 2003 a 29. októbra 2003 sa zrušujú v rozsahu, v akom žalobkyni zamietajú priznanie nároku na príspevok na expatriáciu uvedený v článku 4 ods. 1 písm. a) prílohy VII Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, ako aj nároku na príspevok na usídlenie uvedený v článku 5 ods. 1 tej istej prílohy.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.**
- 3. Komisia znáša všetky trovy konania.**

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. septembra 2005.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Tajomník

Predseda komory

H. Jung

J. D. Cooke